

китѣ по-скоро да оставятъ Габрово и да вървятъ въ Търново и по-нататѣкъ, защото този градъ, гдѣто сме сега, — убѣждавалъ ги той, е твърдѣ слабо защитенъ.

Другитѣ лѣкари дойдоха, и тѣ говорятъ че минжлата нощъ не лѣгнаха въ постеля и не се събличали. Трѣбаше вече да се върва. А между това дойде дивизионния лѣкаръ и начала да дава по-грѣмогласни и по-бързи распореждания отъ колкото бива обикновенно за да се вържатъ по-скоро ранитѣ на болнитѣ и да ги туряме въ колыята. Излѣзохъ въ външния дворъ, гдѣто бѣше обозътъ на болницата, и видѣхъ сичкитѣ коне впрѣгнати и каруцитѣ такожде готови, и солдати бързишкомъ събиратъ нѣщата . . Видѣхъ че тази работа не е шега. Азъ се замислихъ. Белки наистина вѣче е нужно да се приготвяме незабавно да вървимъ ? Лема е необходимо да се бѣга ? . . . Тая последната дума съ дѣйствието, което тя изрича, видѣ ми се въ тая минута твърдѣ срамно, и отвратително нѣщо ; само мисълта за бѣгство възбуди таквось лоше чувство въ дълбочината на нравственото сжщество, щото азъ разбрахъ тосъ часъ че не ще бждж въ състояние да бѣгамъ, и не само азъ почувствовахъ това нѣщо. А други напротивъ почувствовахъ че тѣ могатъ да бѣгатъ и даже много бърже. Като размишлявахъ самъ-си и като опитвахъ, тѣй да кажа, степента на моята храбрость, азъ дохождахъ на това заключение че бихъ предпочелъ да умрж въ една неравна борба или да паднж робъ, но не да бѣгамъ. Може-би това е било само една глупава рицарска гордость, една незрѣлость въ мисленето или непрактичността на пораснало дѣте —